

на мнозина наши сънародници къмъ Северъ“. Той разчита, очевидно, на влиянието си, за да може да обещава такъвъ повратъ въ умоветъ на по-младитъ си другари. И като говори, какъ гърцитъ се стараяли да внушатъ на нашитъ младежи омраза и отвращение къмъ руския народъ и какъ нѣкои лекомислени бългачета били усвоили това настроение, Селимински, въ съгласие съ Априлова, [мисли: „Това заблуждение между насъ, които имаме по-тѣсни естествени и морални връзки съ Русия и най-голѣми интереси съ руситъ, може да има лоши последици, ако се увеличи“. Отъ тукъ и заключението: „Понеже е признато, че ние имаме необходима нужда отъ стария си езикъ и отъ руския, то е желателно Вие, като благоразуменъ и най-опитенъ човѣкъ, да обмислите най-умѣстнитъ срѣдства, за да отидатъ въ Русия тѣзи, които сега иматъ нужда отъ тия езици“. Именно, отъ именуванитъ по-рано младежи петтима завършвали тази година гимназията: Иларионъ Михайловски, Петъръ Мишайковъ, Георги Бусилинъ, Георги Атанасовъ и Иванъ Найденовъ. Тѣ щѣли, поради желание на родителитъ или настойницитъ си, да се завърнатъ по-скоро дома си, за да станатъ тамъ учители или директори. Но тѣ на драго сърдце биха престѣпили тази воля на своитъ, ако биха могли поне за малко време да следватъ въ нѣкоя руска гимназия, за да бждатъ така и по-полезни на народа си. „По този начинъ ние [за кратко време ще имаме отлични гимназиални учители за първитъ катедри въ една българска гимназия. Тѣ знаятъ всичкитъ гимназиални предмети отъ граматиката до философията, липсува имъ само начинътъ, по който ще предадатъ знанията си на нашитъ младежи чрезъ бащиния си езикъ“.

Селимински подчертава особено настойчиво голѣмата полза за новото българско образование отъ това допускане на подготвени и надеждни момчета въ рускитъ гимназии. По-добре би било, мисли той, да се използува тѣхната енергия догде сж още млади и горятъ отъ „велики и славни чувства“, тъй като въ напреднала възраст хората започватъ да се грижатъ само за себе си, споредъ което „патриотизмътъ имъ постепенно отслабва“. Умѣстно е да не се отлага това народополезно дѣло, щомъ благоразумието отдавна е намѣрило изразъ въ пословицата: „бавно мисли, но скоро изпълни решението си“. Нека се даде възможность на нѣкои бългачета съ доказани